

Sedět? Chodit? Ležet?

Sedět? Chodit? Ležet?
Kolikátý den už jsem doma
tak proč tu
v pohodlí
klidu
nestrávit zbytek života?
Sám
nikým a ničím nerušen pozorovat svět
skrze vitrážová okna
jejichž tabulky
ukazují každá jinak rozmazaný svět
s pestrobarevnými vábivými
podtóny
s nádechem toxických kovů.
Sledovat skrze malé dílky
pomalu se měnící přízraky
lidi
které jsem kdysi dávno viděl
možná potkal
znal
pravděpodobně z rozmaru zavrhl
protože snad řekli něco
co mi nebylo po chuti
jako třeba
že mají rádi Brno.
Představte si to!
Brno!
Jak to město
někdo může mít rád?
Studovat tam?
Žít tam?
Zemřít!
Proto se uzavírám
do domácí bubliny
do mýdlové a drogově umrtvující placenty
hedonistického nicnedělání
oddávání se nezdravému jídlu
večernímu popíjení
a až otravnému pozorování lidí
skrze ta naleštěná okna.
Každému z nich
věnuji úšklebek
směji se jejich patetičnosti.
Tak uzavřu
prvotní závan času

v duhové observatoři
a nechám ho
aby se kroutil
prodlužoval
zkracoval
kynul
a všemožně dál transformoval
dokud nebude
líbezně páchnout
celým domem skla
a dokud mi nebude
do nosu
uší
a očí
lhát
že při mne stojí
že ho vždycky budu mít dost.
A vším budu tak opilý
až dosáhnu skleněné nirvány
kde toho času
páchnoucího přítele
budu mít vážně
už ale
dost.
Kdybych měl sílu
dostat se z osidel která
sají a smrdí
jako létem rozbředlý tér
nebo camembert.
Záhadná
jahodová
ale jedovatá vůně
výparů z Venuše
které mě každý večer uspí
během vzpomínek
svědomí.
Tvrdí mi
zítek bude lepší
plný šťastné a naplňující práce.
A tak usínám
těsně před posledním zacuknutím svalů
načatá modlitba.
Jak pošetilí
bláhoví
jsme
když usínáme
s klidem
že jen slova

čistá víra
bez absolutního pocitu účasti způsobí
že se pohnou hory.
Ale houby
to jen peristaltika
hypothalamu